

LADY LINN – ‘HIGH’

‘Suddenly I feel so free / I say goodbye to all of my worries / Taken over by / By this energy / Which I didn’t know that I had inside of me’. De tekst van ‘Feeling Me’ op de nieuwe plaat ‘High’ van Lady Linn, zou over het geluid van haar derde album kunnen gaan. Op ‘High’ goochelt Lady Linn complexloos met elektronische danspop en Donna Summer-disco, beats en synths, maar ook akoestische gitaren. Er klinken vertrouwde jazzritmes door, maar dan elektronisch gearrangeerd. Lady Linn: ‘Ik had zin om alles eens om te gooien.’

Als songschrijfster zette ze een radicale stap. In plaats van achter de piano plaats te nemen om nummers te componeren, de werkwijze bij haar vorige twee platen ‘Here We Go Again’ en ‘No Goodbye At All’, schreef Lady Linn deze keer haar liedjes op gitaar. ‘Ik speel heel rudimentair gitaar, waardoor de songs heel intuïtief tot stand zijn gekomen.’ Ook als tekstschrijfster onderging Lady Linn een transformatie. Het waren de gigs met haar house-nevenproject FCL, waar ze met haar soulvolle stem house-classics covert, die Lady Linn deden beseffen dat ze directere teksten wou schrijven. ‘De teksten van de housenummers die ik zing met FCL zijn eigenlijk gospel, rauwe emoties zonder zelfcensuur – denk aan Kerri Chandler z’n ‘Heal My Heart’. Het zingen van die teksten zorgde er voor dat ik een gêne van me af heb weten te gooien voor mijn eigen songs.’

Het resultaat waren nummers die Lady Linn’s meest oprechte tot nog toe zijn. Ze nam gitarist Bruno De Groote (o.a. Raymond Van Het Groenewoud, Axelle Red...) onder de arm om ze verder vorm te geven. ‘Bruno is een heel integere en originele muzikant die ik volledig vertrouw: hij mocht zijn draai geven aan de songs.’ ‘High’ is net zoals Lady Linn haar vorige plaat ‘No Goodbye At All’ geproduceerd door Renaud Letang (o.a. Jane Birkin, Feist). De Franse producer is nog zo iemand die ze blind vertrouwt. ‘Renaud liet ik een elektronische richting uitgaan met de songs – van hem komen de beats en de dancegeluiden.’

Waar zijn Lady Linn’s Magnificent Seven? Dit is de eerste plaat die Lien De Greef uitbrengt als Lady Linn *tout court*, dus zonder vermelding van haar akoestische begeleidingsgroep die haar eerste plaat ‘Here We Go Again’ een kamerbreed swingjazzgeluid aanmat, en haar tweede ‘No Goodbye At All’ van een warm popgeluid voorzag. Om precies te zijn: Lady Linn nam afscheid van die groepsnaam omdat die niet meer bij de feel en de sound van deze plaat paste, maar staat nog steeds met een zevenkoppige band op het podium.

De eerste song die werd opgenomen was ‘High’: *full on disco*, gek genoeg geïnspireerd door Charles Bradley. ‘Op de televisie zag ik zijn optreden op Pukkelpop en ik begon bijna te huilen: zo eerlijk, zo *smijten* dat die hem deed.’ ‘The Beat’ is danspop met een hitgevoelige beat die Renaud Letang uit z’n hoed toverde, ‘Build Up’ is een melancholische ballad met minimale elektronica, ‘Sassy’ is pure lichtvoetigheid - de verhaalde *catfight* lijkt zo uit een Destiny’s Child-video gelicht. In ‘Regret’, een spaarzaam gearrangeerde akoestische gitaarballad, wordt er emotioneel en muzikaal op de reset-knop geduwd, terwijl er een jazzfeel doorklinkt in de ritmes van ‘Drive’ en ‘Back’. En ‘Never’ is dan weer een eighties aandoende synthpopballad. Of: stijlen en moods *galore*.

‘Feeling Me’, het nummer met de ‘I feel so free’-tekst die zou kunnen gelden als intentieverklaring voor het elektronische geluid van het album, is ironisch genoeg een heel sober pianoliedje. ‘Ik heb de gewoonte van ideeën voor teksten en zanglijnen in te zingen op mijn voicemail. Toen ik op een dag mijn voicemails nog eens beluisterde, hoorde ik mijn allereerste versie van ‘Feeling Me’ terug. Ik schrok: die eerste a capella was veel beter dan de opzweepende dansversie die Renaud en ik intussen van de song hadden gemaakt. Waarop we ‘Feeling Me’ z’n balladvorm terug gaven en enkel wat piano toevoegden.’ Een anekdote die als geen ander illustreert hoe Lady Linn op haar nieuwe album een muzikale vrijheid exploreert, zonder de essentie van haar songschrijverschap uit het oog te verliezen: voor het best mogelijke nummer gaan.